

uali binecunoscuți, sau de tineri autori pe care teatrul radiofonic îi recomandă publicului. Imaginea de ansamblu care se realizează este într-adevăr impresionantă prin bogăție și diversitate. Radioul are posibilitatea — inaccesibilă oricărui alt teatru — de a asigura **permanent** acest repertoriu, de a adăuga mereu, fără a înlătura.

O altă preocupare statornică, de aleasă valoare culturală, este cercetarea pe care redacția o întreprinde, cu metodă și competență, în zone aproape uitate ale literaturii dramatice românești. Repertoriul de nume și de titluri, familiar publicului, se îmbogățește, în felul acesta, considerabil, reprezentarea asupra valorilor artistice ale unui trecut, mai îndepărtat sau mai apropiat, devine mai exactă, mai nuanțată. Ar fi necesar, poate, ca acest meritoriu act de instruire să fie împlinit, consolidat prin permanentizarea prefețelor critice, în măsură să dea un plus de informație, să stabilească legături, relații, să ghideze pe ascultător în descifrarea operii. Aceste încursiuni conturează o zestre artistică strălucită; ar fi însă binevenită o sistematizare a cunoștințelor care ni se oferă.

Sentimentul de demnitate națională, bazat pe existența unor importante realizări materiale și spirituale, se împlinește, capătă noi dimensiuni și noi semnificații, prin înfăptuirea prezentului. După cum se sublinia, referitor la dezvoltarea spiri-

tului patriotic al oamenilor muncii, în Raportul la Congresul al XII-lea al P.C.R., „este necesar să fie puse mai puternic în evidență realitățile noi ale societății noastre, grandioasele succese obținute într-un timp istoric atât de scurt în transformarea revoluționară a țării, în schimbarea întregului mod de viață al poporului nostru.”

Prezent mereu în actualitate, în zonele cele mai dinamice ale realității sociale, teatrul radiofonic promovează un repertoriu de implicare directă într-o problematică de „pagina întâi”. Acesta este capitolul în care întâlnim, dealtfel, cele mai multe premiere absolute, piese, unori și autori încă necunoscuți — consecință firească a dorinței de a lărgi și a aprofunda mereu aria dezbaterii. Este sectorul repertorial cel mai efervescent, atât tematic cit și stilistic, cu nenumărate propuneri interesante, dar, din păcate și cu unele concesii de ordin artistic. O cernere mai atentă a textelor difuzate, o exigență sporită în promovarea valorilor sint condiții esențiale pentru deplina eficiență a actului educativ pe care teatrul radiofonic îl îndeplinește cu fiecare dintre emisiunile sale.

Pentru că, să nu uităm, teatrul radiofonic poate fi, trebuie să fie, și cel mai adesea este, **un adevărat teatru național**.

Cristina DUMITRESCU

In memoriam

Doru Mielcescu

N-aș fi crezut niciodată că voi putea scrie eu aceste rânduri. Căci iată, uneori, viața este mai dură și mai surprinzătoare decît însuși inconștientul hazard. Doru era, pentru cei mai mulți dintre noi, nu o speranță, ci o certitudine. Puțini literați s-ar fi putut înfățișa, la 30 de ani, cu simplită, cu profunzimea cugetării și cultura lui. Dintre amplele sale proiecte, așteptam cu nerăbdare o cuprinzătoare antropologie literară. A tradus din Mallarmé și Ezra Pound, cu un ton care îi va rămîne propriu. A scris indeosebi critică literară, dar și critică de teatru. Debutul, în critica de teatru, și l-a făcut chiar în paginile acestei reviste.

L-am socotit un scriitor cu o răbdare de mare scriitor. Pentru el, festina lente a fost o lege sacră. Avea nevoie de timp. Și tocmai timpul, pe care mizase, i-a fost furat. Hoțul, dement, n-a așteptat să vadă perla cea uriașă. S-a grăbit pur și simplu, ca și cum, în grădiniile elisee, s-ar fi produs, brusc, un imens vid de valori.

Natura, pe care o venerăm zilnic, trezește în mine acum o vulcanică indignare. Mă aflu la o premieră la Botoșani, oînd am citit în ziare vestea cumplită. Și nu l-am putut însoți pe ultimul său drum.

În fața durerii, orice omagiu pălește. Vor putea, oare, manuscrisele, pe care le așteptăm cit mai repede editate, să ne restituie ființa curată a acestui om ?

P. T.